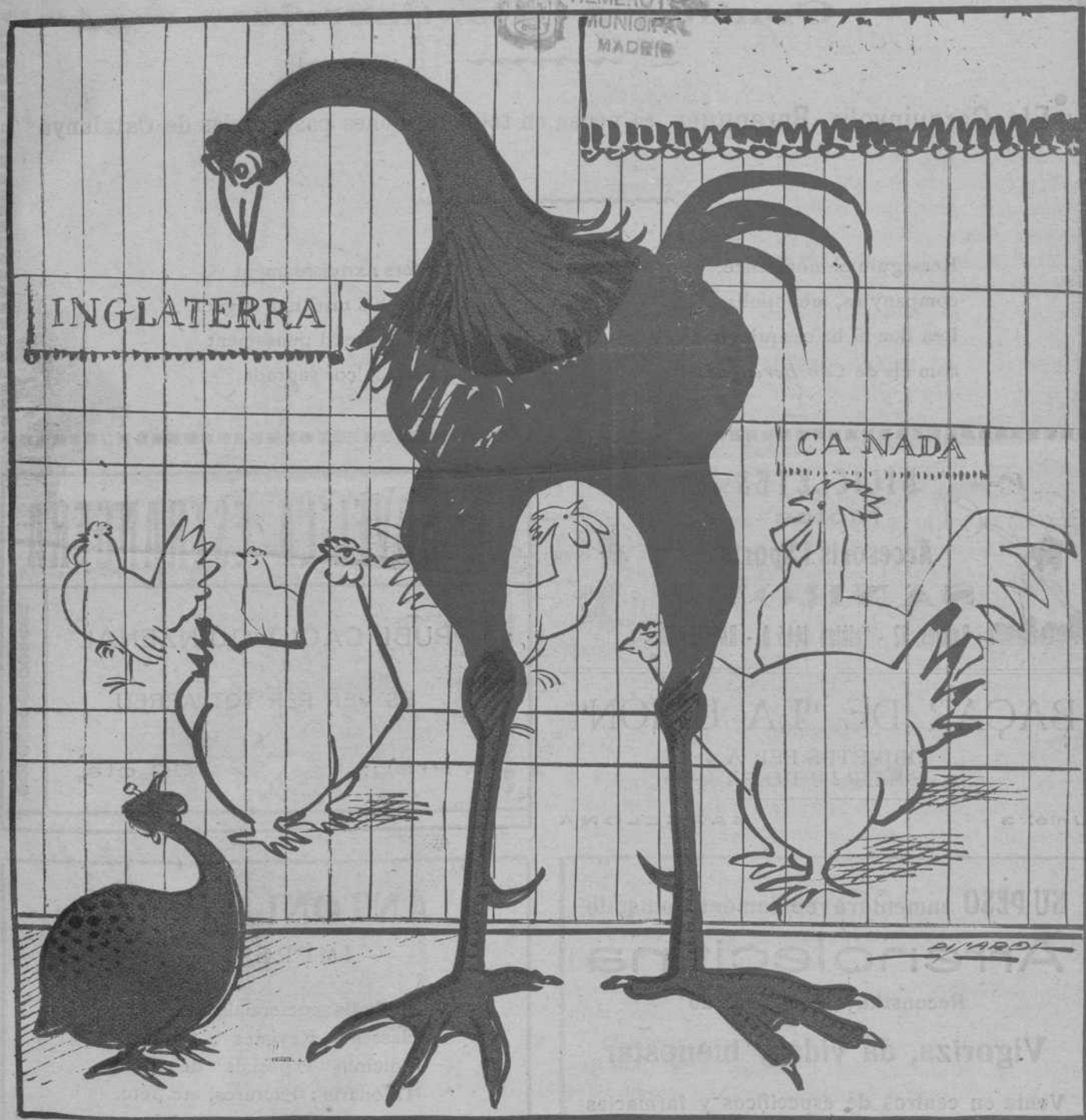

Barcelona 16 de Maig de 1924

L'Esquella de la Torratxa

Any XLVII Número 2358 15 cèntims — Atrassats, 30

A L'EXPOSICIÓ D'AVICULTURA

—I que en tenim de badoes, mare de Déu! Sembla que mai hagin vist un ase volar!

Carquinyolis Berenguer

CALDAS DE MONTBUY

“LA CONFIANZA” Confiteria i Pastisseria

Els Carquinyolis Berenguer es vénen en totes les bones pastisseries de Catalunya

Resseguiu el món sencê,
companyies, monopolis,
i en lloc hi ha carquinyolis
com els de *Cân Berengué*.

Són fets exquisidament
i el que els tasti una vegada
durà sempre al pensament
aquella dolçor sagrada.

BICICLETES
Motos
Accesoris i Sports
SANROMA

Balmes, 62 - Teléfon 1445 A - BARCELONA

BAÇAR DE “LA UNIÓN”

OBJECTES PER A
ESCRIPTORI

Unió, 3

BARCELONA

LA NOVEL·LA ESTRANGERA

PUBLICACIÓ QUINZENAL

ES VEN PER TOT ARREU

Preu: 50 cts.

SU PESO aumentará rápidamente tomando

Arrenolecitina

Reconstituyente granulado

Vigoriza, da vida y bienestar

Venta en centros de específicos y farmacias

DEPOSITO: Conde del Asalto n.º 68, Farmacia

ANTONI LOPEZ

— IMPRESSOR —

Treballs comercials de totes
classes : Revistes : Catàlegs
Edicions especials de luxe
Talonaris : Factures, etc., etc.

Olm, 8 : Telèfon 4115
BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

Avicultura

S

ota un gall, pintat infantilment, un va posar: «Això és un gall.» Conte vell, conformes. Doncs, ara, a cada gàbia de l'Exposició d'Avicultura, es podrà escriure: «Això és un gall!» Nosaltres, teníem una bona idea dels galls, com la té tothom, i sobretot de les gallines. Un gall era un animal decoratiu, orgullós, i «corrido», sense altra feina que complir els deures propis del seu sexe, ni altra finalitat que alegrar la vida dels homes arribat el Nadal. Però, francament, mai hauríem cregut que els galls fossin tan galls, fins que hem visitat l'Exposició d'Avicultura, oberta a Montjuich.

N'hi han d'Espanya, d'Anglaterra, del Canadà, d'Holanda, de Itàlia, dels Estats Units i del bon humor, que ha fet galls que no són d'enlloc, uns galls producte d'encreuament, uns galls alcaloides, i que venen a ésser la Internacional dels galls. Uns, els nostres, són normals. Els italians, ja són més prosaics. Els francesos, més, i, per últim, els anglesos baten el record.

D'altres, són nanos, lluents i vanitosos, galls petits carregats de... tonteries. Els més grassos, els més plens de plomes, agafen un aire de senyor Esteve. Tota la humanitat pot ésser representada per la gallinitat, sense que hi hagi cap tipus, ni cap estament, ni cap personatge simbòlic—el gall senyor Canons, el gall senyor Mariano, el gall senyor Ramon, que enganya a les gallines, el gall Don Clodoaldo—que no es puguí extreure d'aquelles gàbies internacionals.

Els anglesos han tingut la pensada de crear un gall nou. No té cresta, no té barballeres, no té gairebé ploma, però té unes llargues potes i un coll llargarut i un pit arquejat. Sembla imaginat per un Picasso de l'Avicultura. Sembla un gall de l'hòstia, imaginat per un cubista. Sembla el gall d'un mal somni. Sembla un gall de Morón, sense plomes, però cacarejant. Es, en fi, el gall inventat per un anglès a la seva

—Aaaaah!...

—Ooooooh!..

imatge i semblansa. Nosaltres, fem gall amb arròs. Doncs ells, els anglesos, fan humor amb gall.

Aquest gall arbitrari està emperò, subjecte a la llei dels seus germans. No és mengívol, no és combatent, no galleja, però fa l'amor. Ho fa, com tota l'espècie gallística, a cada mitja hora. Per això l'acompanyen dues gallines, també patallargues, també sense ploma, també estrofolàries, però amb sexe. I tots els altres galls tenen altres dues gallines. Un *menage a trois*, però a l'inversa.

.....

PARADOX

La inauguració de l'Exposició d'Avicultura

El dissabte passat, a la tarda, s'inaugurà l'Exposició d'Avicultura al Palau d'Art Modern, a Montjuich.

Abans, al matí, va celebrar-se al Paraninf de l'Universitat la sessió d'obertura del Congrés anexe a l'Exposició. Parlaren, entre altres, els delegats d'Anglaterra, França, Itàlia, Bèlgica i Holanda.

L'Exposició, en conjunt, resulta força interessant. Hi ha tota mena d'aviram i bestiar casolà.

Hi concorren la major part dels països d'Europa i els Estats Units.

Cal remarcar l'interès que té la instal·lació del Foment de la Sericicultura, on es veu com els cucs de seda treballen en la llur producció.

Moltes instal·lacions han estat fetes amb luxe i bon gust. D'altres, que són galliners amb tots els ets i uts, fins la farum.

Val la pena d'anar-hi, perquè hom es fa expert amb això de les gallines i coloms, que no és lògic conèixer sols per l'arrosset dels diumenges.

Els nanos de les escoles dels pobles forans, propers a la capital, podran entrar-hi de franc a l'Exposició. Amb major motiu, com més rurals siguin les indústries del poble corresponent.

A CAU D'ORELLA

Diàleg

—Aquesta setmana, tindran molts «caus d'orella».

—Molts, però tots em fan una por.

—Vegem, provi.

—Vostè sap lo de la cadira que tenien guardada a l'«Orfeó»?

—No.

.....

—Vostè sap lo dels registres?

—No.

—Vostè sap...? Ja ho sé que no, però no ens volem embolicar. Ja sap que per una notícia *La Veu* ha estat sospesa.

—Això sí.

—Doncs, figuri's quin descans tindran els censors durant vuit dies. I aquest és un mal camí, perquè aviat començaran el periodistes a posar notícies d'aquelles a posta per a que sospenguin els diaris, i periodistes i censors tindrien la gran setmana de descans, com si fessin festa aprofitant les circumstàncies.

—Però...

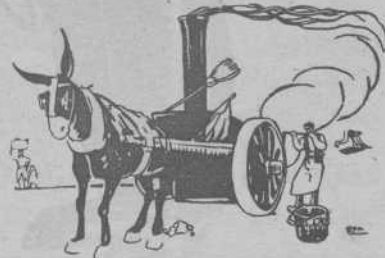
—Res, a nosaltres ens sospenen per vuit dies i com que no sortim més que el divendres, ens passem dos mesos sense sortir. Amb això, qui vulgui saber que vagi a Salamanca.

—Però, no em poden dir res?

—Home, li direm una cosa, no censurable, encara que ho sigui. Els futbolistes, tan sans, tan forts, tan rusticats, sembla que es desmoralitzen i que es dediquen a la droga. Ja ho veu, tot està trastocat, mentre els futbolistes es dediquen als paradisos artificials, els poetes canten el camp, el bon amor i mengen carn d'olla.

—Quin «Cau d'orella» més tronat!

—Es l'únic que aquesta setmana li podem oferir, amb certa tranquil·litat.

ELS NOSTRES RICS

—Vés, vesteix-te ben elegant, filla! A veure si aquest any tens més sort que el passat!

Inutilitat de la glòria

Al parc de Montjuich, en una placeta del parc de Montjuich, hi ha una estàtua d'En Manelic, l'heroi de la famosa tragèdia d'En Guimerà. Al peu d'aquesta estàtua, en la placeta ombrosa i silenciosa, hi juguen infants, i noies i nois hi ballen sardanes.

Aquesta estàtua s'ha posat a la placeta del parc de Montjuich per a honorar la memòria i fer-la gloriosa, de l'Angel Guimerà als ulls del poble. Però els ulls del poble, llastimosament, pateixen una miopia espantosa.

L'altre dia dues dones catalanes, vestides amb certa elegància—lo que ben a les clares deia que no eren d'humil condició—es van aturar davant l'estàtua, se la van mirar atentament—tot lo atentament que poden mirar les dones—i van dir:

—Pobret! Qui devia ésser?

—No ho sé pas! Però sembla que va morir ben jove!

La qüestió és ésser pintoresc

Avui aquest valor de lo pintoresc es perd d'una manera llastimosa. Ja no queden homes pintorescs, ja no queden països pintorescs. Potser Espanya, potser Itàlia... Veritablement aquestes dues nacions són les que encara conreen amb algun èxit la nota pintoresca.

Ara mateix acabem de llegir el següent telègrama:

Es va declarar un incendi en un magatzem de fusta al costat mateix del palau reial. Així que s'adonaren del foc, la família reial eixí de les seves habitacions, i tant el rei, com la reina, com el príncep del Piemont i les princeses, ajudaren als treballs d'extinció, cooperant amb els bombers amb gran valentia. El rei aprofità l'ocasió per a impressionar algunes plaques fotogràfiques.

El repòs del Geni

A Mossèn Cinto, no el deixen pas viure ni essent estatuat.

Ara que la seva memòria immortal restava aplanada per un silenci majestuós, venen uns senyors, i, desitjosos de fer quelcom, treuen la pols del monument del Passeig de Sant Joan i es proposen fer servir al gran cantor del *Canigó* d'asqué.

CONSELL

—Miri, jove, tenint la disposició que té per a la música lo millor seria que es dediqués al gramòfon.

INGENUITAT

—T'ha agradat fer la primera comunió?
—Ja ho crec! El papà m'ha regalat un paquet de bombons!

Nosaltres que recordem lo que ens costen els monuments i els homenatges i les conseqüències que sofrim per una estàtua que ja no ens pot parlar l'homenatjat ni podem saber l'opinió llur, estem en ple desacord que es facin actes impopulars fora de temps

Mossèn Verdager, si pogués aixecar-se de la tomba, arrugaria aquell front beatífic i clouria els ulls, com els va cloure a l'ésser sabedor que li donava En Romanones una creu.

Mossèn Cinto, estem segurs, que des de dalt son enlairat lloc, diria:

—Deixeu-me en pau, que el brogit bullanguer destorba el repòs del meu esperit.

I tindria tota la raó perquè el Geni que nasqué a Folgaroles, estava més satisfet de tractar amb pa gesos i gent de la terra que no pas amb homes llau nes, que són els qui sempre l'abocaren a la misèria i la deshonra.

MOSSÈN CINTO VERDAGUER, glòria de la nostra terra, al que se li acaba d'erigir un monument a Barcelona.

Coneixem massa la vida i els enemics del gloriós autor de *L'Atlàntida*, per si ell ara visqués anar-se'n altre cop a la Gleva o fer una excursió a Terra Santa, per a fugir de lo que ell rebutjaria...

Per què es fa servir de juguina a una estàtua de l'home més genial que ha tingut Catalunya?

Esperem l'aniversari de la seva mort al fer 25 anys. Però ara...? Es extemporani l'acte i la festa no la sentirà el poble ni retrerà homenatge.

N'estem segurs.

E. G. C.

A la memòria de Mossèn Cinto

A la gloriosa memòria de Mossèn Cinto, nosaltres també volem dir-hi la nostra.

I la nostra, en aquest cas, és clar que deu ésser un gest d'estranyesa, pel poc respecte de la censura enfront les poesies del immortal poeta. Poesies senceres han sigut signades pel llapis vermell del censor!

Això ens fa recordar que a Madrid, també, la censura ha privat de sortir trossos escollits de Cervantes. Ja, ni «en la paz de los sepulcros creo».

**

Per tot Catalunya s'exalta la memòria de Mossèn Cinto, perquè Mossèn Cinto és cosa nostra, cosa d'aquesta terra.

Val a dir que no es pot dir res. Però, tampoc podem dir que Mossèn Cinto fou un poeta immens?

Arreu del món ha arribat el seu nom.

I això que escrivia en català!

**

Menys mal que la pedra del monument quedarà pels anys dels anys i serà brunyida per la pluja dels anys dels anys. Sinó, seria cosa de fer-lo nou. Tantes terrenyines deu haver-hi! Tanta brutícia s'hi ha arrencat!

Aquest número ha passat per la prè-
via censura militar

DE L'ENVERINAR-SE

Aquest món no marxa alhora, la veritat. Aquest món marxa — si és que marxa — al revés. Paraula! Això ocasiona destorbs i greus conflictes. Aquests conflictes a vegades són europeus i estan amants amb pòlvora i gassos asfixiants, i trencadissa. Altres vegades, les més, són casolans i no tenen importància més que pels qui els passa.

A *otra cosa*. D'aquest món algú n'ha dit que, com és rodó i estava en mans d'una criatura, a la criatura li va caure de les mans i es va perdre.

Qui sap on para avui! Altres l'han comparat a un cabàs de gats, però ens sembla una mala comparança aquesta. Els gats són uns animals de natural mandrós i no mourien tant rebombori.

Nosaltres—que també hi volem ésser— el comparem a uns *cavallitus*, però a uns *cavallitus* de luxe. A uns *cavallitus* d'aquells que hi ha o: gue, platerets, timbals i tota mena d'instruments de fer venir migranya. D'aquells que tenen lluminària intensiva i que, además de *cavallitus*, tenen porcs, cabres, galls i demés bestiar domèstic, o gairebé domèstic. En aquests *cavallitus*, si hi volguéssim viure no podríem. Doncs tampoc podem viure en aquest, que cada dia es torna més estrany i escandalós. I lo pitjor és pensar—quan hiensem, que és poques vegades—si l'altre, de món, serà com aquest. Francament, la idea de tornar a començar no ens fa cap gràcia.

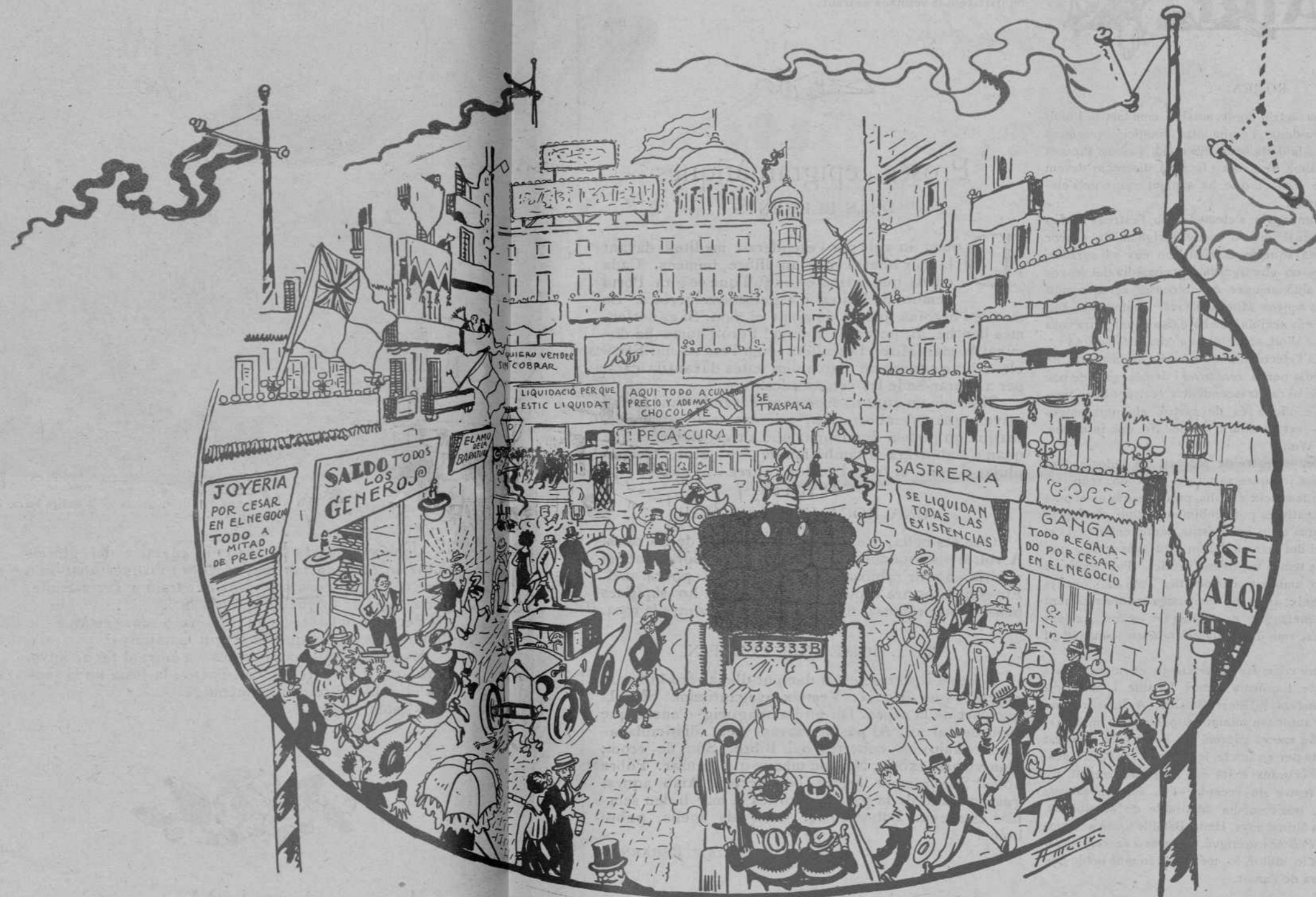
De què ve tot això? preguntaran. Doncs ve de que, entre les estranyeses de la gent, hem descobert la de que a la gent li ha agafat la mania de les melzines. Per què s'enmetz na la gent? Per a fer el *corrido*, per a fer el *corrido* europeu. Perquè allò del *schottisch* i del vi petit i dels balls de carrer s'ha acabat. Perquè ara s'ha d'anar al cabaret a ballar balls que fan patir del fetge, i s'ha de beure *whisky*, encara que t'agradi més l'aiguardent de Valls, i s'ha de pendre cocaïna quan amb més gust et menjaries un tall de llimillo amb mongetes.

Diuen ells: Això d'emborratar-se amb vi negre, o amb vi blanc, o amb vi del color que sia, ja ha passat de moda. I s'emborraten amb cocaïna, que és una cosa de farmàcia. I, gracies a la cocaïna, o es dediquen a assaltar i robar un tren, o es dediquen a ballar el *foxtrot* al cabaret. I no sabem què és pitjor.

XARAU

EL NOSTRE COMERÇ

—“No pasa un alma!”

—Home, tant com passar sí que passen. Lo que fan és no entrar!

ROMEA

Jeanne Provost és una actriu molt notable com actriu i molt distingida i hermosa com a dona Té una altra condició, verament excepcional en una dona, la de la seva discreció. Jeanne Provost és una senyora discretíssima. Tan sols a la seva discreció devem un conjunt tan correcte com el que ha sapigut treure dels elements de la seva companyia.

El debut d'aquesta companyia s'efectuà amb l'estrena de *Les ailes brisées*, comèdia original, més o menys original, del senyor Pierre Wolf. A nosaltres aquesta comèdia no ens va agradar. Però és que a nosaltres no ens agrada cap comèdia del senyor Pierre Wolf. En canvi, i això sempre és un consol, agraden molt als cursis, als aficionats a senyor. Hi han d'haver gustos per a tot!

A nosaltres el teatre ens sembla que ha d'ésser una altra cosa que això que fa el senyor Wolf, sobretot una cosa més seriosa.

Les ailes brisées ens fa l'efecte d'una comèdia de bisuteria, de quincalleria, d'una comèdia per a *cocodettes* i demés gent de poc seny. Es una obra que no té cap transcendència teatral ni cap transcendència humana. El conflicte és de cartró, els personatges també. I el diàleg, d'una certa facilitat, també. No ens interessa, no, el teatre del senyor Wolf.

Es un teatre de teatre, un teatre de recepta. Fa l'efecte d'un guisat d'espècies no massa fresques servit per un bon reposter. Te'l menges perquè t'enllemineix els ulls, però després no el pots pair. Aquesta mena de teatre es pot condimentar amb els ingredients següents: uns quants tipus ben vestits, sentimentalots i carregats de manies—i qui diu manies diu un mot més gràfic que ara no podríem dir—uns temes vagament eròtics, d'un erotisme poca solta i llibresc, i un ambient aristocràtic. Tot això, que ja està molt gastat, s'amaneix amb un llenguatge epidèrmicament còmic, epidèrmicament melangiós, es remena bé, es cou i, calent encara, es serveix adornat amb unes quantes *toilettes* llampants. I la gent s'ho empassa.

La tendresse ja és altra cosa. *La tendresse* ja es mereix més miraments i més respecte. La firma Henri Bataille i pertany a l'última època, la més sincera d'Henri Bataille. A nosaltres no ens interessen, d'aquest autor tan mimat del públic, els melodrames com *La dona nua*, *La marxa nupcial*, *La Verge boja*, malgrat ésser melodrames escrits per un poeta, lo que per altra part, acabava de desvirtuar-los. Els grans èxits els havia aconseguit En Bataille també amb un teatre de recepta. Tan sols se salvava d'aquest teatre, *Poliche*, una comèdia admirable de sensibilitat, d'humanitat. En els seus últims anys, Henri Bataille tornà a rependre el camí iniciat amb *Poliche* i escrigué *L'homme a la rose* i *La tendresse*. La tendresa és lo millor, lo més pur, lo més noble que resta de la carnal foguera de l'amor.

CÓMICO

En aquest teatre hi ha debutat el precoç artista *Narcista*. Les comèdies que interpreta no tenen importància. Qui té importància és ell, que podria ensenyar a molts actors que s'han fet vells al teatre i han sigut sempre una inutilitat.

PER A ACABAR

Ahir, al Teatre de la «Comedia» de Gràcia, degué celebrar-se

el benefici dels actors Josep Claramunt i Lluís Nolla. Representaren *La bona gent*, del nostre Rusiñol. Suposem que fou un èxit. —Dels dos concerts de l'Orquestra Pau Casals al «Liceu», i de *Charly*, l'última obra estrenada al «Romea» per Jeanne Provost, en parlarem la setmana entrant.

BOM

Proses epigramàtiques

DELS ELEMENTS

Doneu un volt per l'escullera i mediteu davant la mar oberta com un llibre immens. Cada onada que arriba és un full que es gira. Porta remors de lluites i espeternecs heroics. La mar és l'heroïna que ha dominat el món. Si es desfermés ben bé, ai, pobra de la terra! Però l'home ha dominat la mar. Mireu l'escullera com l'encadena! Sembla el braç superb de Barcelona estès davant la cara, per a lliurar-sede les vergassades.

Si dominem aquests elements naturals tan forts i privem quan s'emborratxin, que ens facin atzagaies, perquè no podem dominar també altres elements que quan s'emborratxen també fan de les seves, com la pluja, el vent, el fred, la calor i altres... i altres:

D'UNA ROCA VORA EL MAR

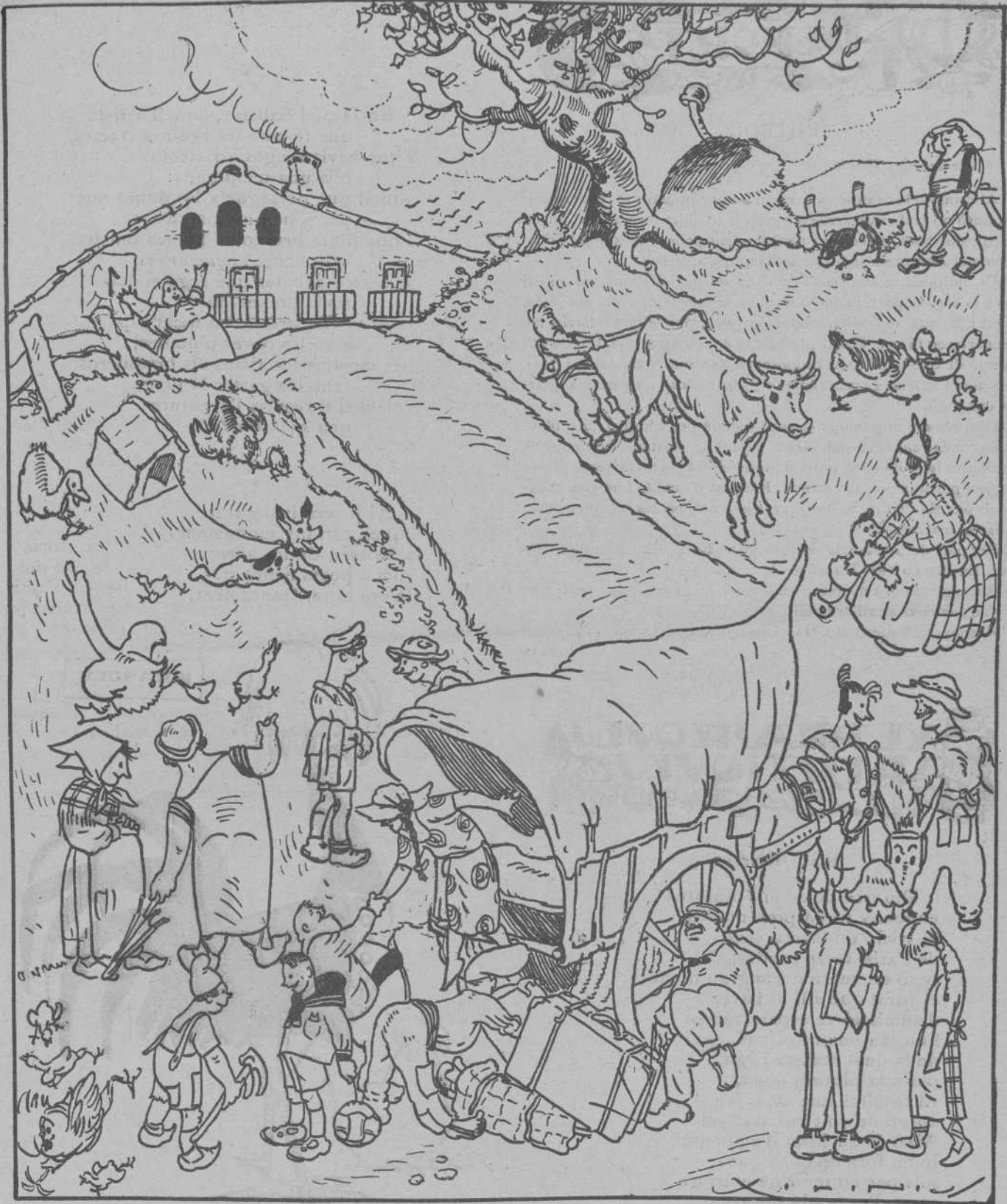
Que ets bella, dreta i impàvida arràn de les ones! A voltes ets tota coberta de l'onada invasora que et voldria engolir rabiosa. Però no pot ni podrà mai. Ets com la nostra espiritualitat. Cal que ho sàpigues ben bé, mar rabiosa, despòtica i crudel contra la roca.

DE L'HOME QUE LLEGEIX

I, heu's aquí que estès damunt d'una roca hi ha un senyoret que llegeix. Vesteix elegantíssim. Sembla que surt de la capsula. Du un llampagueig d'anells que espurnen al sol. Al passar davant seu, dissimuladament, guaito les cobertes del llibre. Són de crom; d'un virolat exòtic. No puc menys que pensar. Pobre home! Segurament llegeix beneiteries. Amb aquest gust immund de la paraula exòtica la mar li deu semblar estranya. Pobre home! Amb els anells, pobre home!

SALVADOR PERARNAU

MATAPORQUERA

L'arribada dels senyorets.

FUTBOL

Barcelona - Everton

Al camp dels campions, presenciat per nombrosa concurrència, però no tanta que arribés a omplir-lo en la forma acostumada en aquests casos, es celebrà aquest partit primer dels que té concertats el *Barcelona* amb xamosos equips anglesos.

La lluita entre anglesos i catalans es pot dir que no existí fins a la segona part, ja que durant el primer temps els de casa, degut a la falta de compenetració que entre ells hi havia, no n'encertaren ni una. Els de l'*Everton* a l'ensem, donaren la impressió de que tan sols es proposaven fer una exhibició, i així, amb aquella flemma característica dels britànics, arribaren a marcar dos *goals*.

Després del mig temps la cosa canvià per complet. Els blaugranes, més confiats i amb molta valuntat i entusiasme, no sols nivellaren la lluita, sinó que en molts moments arribaren a posar en greu perill la porta contrària. Resultat d'això fou un *goal* aconseguit per En Peidró, sense que els de l'*Everton* aconseguissin variar el marcador.

Per part del *Barcelona* es distingiren En Plattko, el millor dels seus, En Blanco i En Torralba.

Els anglesos ens deixaren endevinar un gran equip, però que es guardava per a millor ocasió.

El senyor Montero, arbitrant, ho feu a la perfecció.

FERRÀN

ESPURNALL

Diu que dotze mil pintures enguany foren presentades al «Saló de Primavera» de París, totes triades; però en veure'n t angran nombre, el Jurat que allí hi havia d'admissió va espeterrar-se i en féu una nova tria, de la qual nefasta pega per a la pintura nova, va resultar que n'anaren aprop de vuit mil al cove! Això és un Jurat d'empenta! Jo en fóra de bona gana, sols per no tenir de escriure coses d'art cada setmana.

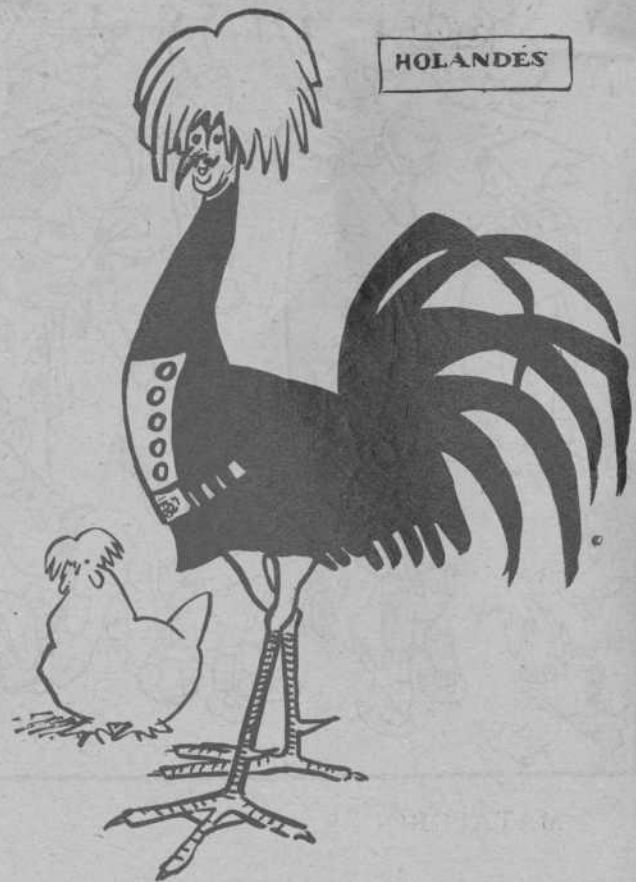
.....

.....

 * *
 En Daniel Sabater, aquell artista que té amb les bruixes tractes, i que havia vingut a Barcelona feia una temporada; aquell que persegueix les dones nues per a poguer mapar-les, i que pinta bruixots i homes sinistres, i turments i *aquejarres*, el destre Sabater que segons deia tenia preparada la *gran Exposició*, ha tocat pipa amb les obres pintades, per mostrar-les abans als brassileros, fent-los gastar la plata; veiam si li resulta l'aventura una *sabaterada!*

* *
 * *

Al fi serà inaugurat aquell estrany monument a Mossèn Cinto, adreçat com a poeta eminent. Ja era hora, francament,

AVICULTURA

El gall municipal de cavalleria vestit de gala.

UN HOME AFORTUNAT

de que siguéu destapat;
encar que l'han aixecat
en un lloc poc corrent,
i en veure's tan isolat
es queixarà amargament
en la seva soletat:

—Molt enlaire m'heu posat,
molt enlaire, bona gent.
Mes, ail que per cap costat
no puc fer un moviment!

C. ARBÓ

Un caricaturista català, En A. Dameseu, ens ha visitat de retorn de l'Amèrica.

Es un bon dibuixant, originalíssim, que ha fet popular el seu nom a Buenos Aires col·laborant a les planes de *La Unión* i molts altres diaris i revistes d'aquella terra.

—Aquí els presento a l'home més sortós: i ha vist cinc vegades!

En Dameseu porta les salutacions més corals i afectuoses dels catalans d'Amèrica per a tots els de la terra.

Que sigui ben vingut a casa nostra, d'on esperem que no se'n mourà per molts anys.

Ara va bé!

Es veu que la «Lliga», amb això de la inacció política, agafa migranya i totes se les pensa, per tal d'aixecar la llebre de les coses nostres.

I En Joan Alandí, l'Enric Mainés, En Santiago de Ribas, En Trias de Bes i En Valls i Taberner s'han constituït en Comitè per a propaganda del llibre català, cuidant se, además, de facilitar la circulació i adquisició de tota mena de publicacions catalanes que s'estimin de profit per a la nostra cultura.

Així, així. Primer el cervell.

Amb la closca neta es pot anar a tot arreu.

S'ha descobert una fàbrica de moneda falsa, i certament que no ens ho expliquem, perquè... nosaltres creïem que això de la moneda ja s'havia abolit.

En fa tant de temps que no se'n veu per enlloc!

Es tracta amb molt d'interès de l'acunyació de moneda nova. Tot són conxorxes i conciliàbuls per tal de que surti una cosa acurada i com cal.

Hom deu fer avinent a qui n'estigui encarregat d'aquesta funció, que la moneda nova la facin una mica més lleugera que la vella.

Veiam si així corre més.

Això de la patata *temprana* sembla que va per bon camí.

No hem d'amagar-nos de dir que ens sap greu, torça greu. Perquè tanmateix és cosa certa que de seguir per aquest camí de la manca del mengívol tubèrcul, aviat en lloc d'un bistec amb patates hauríem pogut menjar tranquilament «una patata amb bistecs».

Cosa que no vindria pas malament del tot.

El Directori vol regenerar la raça.

Ara no vol que es renegui, perquè diuen que és una mala costum.

El carreter, el mal educat, l'analfabet cal que vagi amb la borsa a la mà.

Suposem que es tarifaran els renecs i les paraules grolleres:

Un c.ny . 2 pessetes.

Un c.r.li. 2'50.

Una p.ny t. 1'75.

Un f.t (sense que no s'hi posi el *bal* a darrera) 1'50.

Un macaso'n amb Dallances 5.

El que remeni sang i fetge .. 4'75.

No sé si dient-ne molts es farà o no rebaixa

Una casa alemanya encarrega a Anglaterra la construcció d'un milió de fusells, pagats en dòlars.

La nova no sorprendrà a ningú, i menys quan la nació *xupa moneda*, que ha robat els diners de mig món, pot gastar amb *dísbauxes* així una quantitat tan poderosa.

Quasi quasi trobarem just el tsarisme despòtic d'En Poincaré en exigir a la nació *garsa* el pagament ràpid de tot lo que adeuten.

Sortosament no ha resultat pas certa la notícia de la detenció a Olot del conegut i il·lustre paisatgista En Francesc Vaireda. Ja en estranyava, ja! Perquè fins ara el pintar paisatges no tenia figura de delictes.

Encara que fossin pintats en català.

Els poetes catalans faran honor a la memòria de Mossèn Cinto, otrenant-li una corona de flors naturals.

Cal remarcar, aprofitant aquesta avinentesa, que En Mossèn Cinto pertany tan sols als poetes, no pas mai als betes-i-fils.

Un biplà, prop de Toledo, ha fet mal a més de 200 persones. Que ens jurin que això no ha estat un terratrèmol.

L'Excelentíssim Ajuntament ha concedit 150 000 pessetes .. per a cases obreres?

No senyors! Per a tiberis i festes i galindaines al mes de Maig.

L'acord fou aprovat per unanimitat.

Molt bé..

Impremta «La Campana» i «L'Esquella» :: Olm, 8.—Barcelona

OBSEQUI als llegidors de L'ESQUELLA de la TORRATXA LOT excepcional de llibres LOT

Obres que valen en conjunt 19'50 pessetes es donen
als llegidors de L'ESQUELLA per 3 pessetes

	Pessetes			Pessetes
Fernando P. Camino. «El cabo Pérez»	2		J Burgas. «Ombres d'amor».	1
A Z. «El alma al diablo».	2		J. Roca. «Lo Bordet».	2
Sebastián J. Carner. «El genio y el arte».	1'50		E. Vidal. «Bona jugada».	1
«Mil chistes y cuentos».	0'50		P. A. Torres. «Lo combat de Trafalgar».	2
Alfonso Jonault. «Abraham Lincoln»	1		Sana l y Serra. «La direcció del globo».	0'50
E. Vidal y J. Roca. «El cuchillo de plata»	2		C. Clarís. «Colón»	0'50
J. Burgas. «El premi de l'hermosura»	1'50		S. Gomila. «Carn i Ossos»	0'50
J. Burgas. «Gloriós St Medí o la Colla dels tivats»	1		Próspero Merimée «Carme».	0'50

Total 16 volums que valen a preu de catàleg 19'50 ptes. es donen per 3 ptes.

Per a ésser remés a províncies és necessari ajuntar a l'import del **Lot**
pessetes **0'75** pels gastos d'envio.

AVÍS. La quantitat de LOTS es molt limitada, així és, que, un cop agotat, no hi ha dret a reclamació

Obres de Mossèn CINTO VERDAGUER

La Atlàntida	3 pessetes	San Francesch	0'65 pessetes
Idilis y Cants místichs.	0'75 »	Flors del Calvari	0'75 »
Montserrat	0'75 »	En defensa propia.	0'65 »
Caritat	0'50 »	Santa Eularia	0'50 »
Canigó	0'75 »	Ayres del Montseny	0'65 »
Lo somni de Sant Joan	0'55 »	Flors de Maria	0'65 »
Excursions y viatges	0'75 »	Nerto.—Cantich dels cantichs	0'75 »
Patria	0'75 »	Eucarístiques	0'90 »
Dietari d'un pelegrí a Terra Santa.	0'75 »	Al Cel	0'50 »
Jesús Infant.—Bethlem	0'50 »	Rondalles.	0'65 »
Jesús Infant.—La fugida a Egipte	0'50 »	Folk-lore.	0'50 »
Jesús Infant.—Nazareth	0'50 »	Discursos. Articles. Pròlechs	0'90 »
Roser de tot l'any.	0'75 »	Càntichs	0'75 »
Veus del bon pastor	0'65 »		

Les cent millors poesies

DE LA

Llengua Catalana

TRIADES PER

ERNEST MOLINÉ I BRASSÉS

Pessetes 1'50

VERSOS I PROSA

(LLIBRE DE LECTURA ESCOLAR)

Selecció de treballs en prosa i vers
d'autors catalans moderns i antics

PER

A. ROVIRA I VIRGILI

Un tomo enquadernat amb tela: Pessetes 3

A. ROVIRA I VIRGILI

Història dels moviments nacionalistes

PRIMERA SÈRIE

Finlàndia - Polònia - Lituània
Ukrània - Eslesvig
Alsàcia-Lorena - Flandes

SEGONA SÈRIE

Bohèmia - Eslovàquia - Eslovènia
- Trieste i Trenti - Croàcia
Hongria - Transilvània

TERCERA SÈRIE

Albània - Epir - Creta - Mece-
dònia - Vella Sèrbia - Armènia
Irlanda - Bascònia - Catalunya

Tres volums, rústica, pessetes 9.

Enquadernats amb tela, pessetes 12

NOTA.—Tot hom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, ademés 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls etorguen rebuixes.

LA RESURRECCIÓ DEL MATÓ

D'aquesta feta la Serafina es tornarà a fer popular.